Будівникам Києва і Тбілісі

Під небом Тбілісі доми гордовиті
Зростають, грузинським узором укриті,-
І в Києві теж, після бур, після битв,
Новітні будівлі сягають блакиті.

Над містом гримить трудове гуркотіння,
І зводяться стіни, й лягає склепіння,
І, вгору піднісшись, сталева рука
Кладе на підмурки гранчасте каміння.
— О дівчино, полтавко смугловида!
Ви — справжній образ радості Давида.
Я вас, як сяйво, в серці збережу!

Ні, я не гнаний горем мандрівник,
Що з батьківщини рідної утік,-
Ми з вами маєм батьківщину спільну,
Могутню й світлу, радісну і вільну,
Де людське щастя стверджено навік.

Дивлюсь з любов'ю в далеч степову,-
Єдиним серцем з вами я живу,
Єдину маєм і мету, і вдачу,
Хоча і тут очима серця бачу
Я рідних гір корону снігову.

Ходім, красуне, аж до хмар злетім,
Уклонимось узгір'ям золотим
І там на їхнім пишнобарвнім лоні,
Оселимось укупі над Ріоні,
І щастя увійде у наш просторий дім!

Свою святиню — цих степів брокат,
І променисті очі білих хат,
І синій сад над пругом небосхила,
І вітряка тонкі, мигтливі крила,
І зубівських пісень високий лад,-

В своєму серці ви збережете
Отак, як я узгір'я золоте
Тут згадую й до нього серцем лину.
Ми з вами спільну маєм батьківщину
І славимо ім'я її святе!